

har været tidligere, efter at Loven om Hjelpekasser er traadt i Virksomhed, thi der ville de mest nødlidende Enker kunne henvise til, og de ville sikkert ogsaa i de allerfleste Tilfælde der faa den Støtte, de trænge til og have billigt Krav paa at faa. Men for øvrigt vil jeg sige, at det er jo ikke alene Enker og Børn, der have mistet deres Forsørgere, der ere ilde stillede. Jeg er tilbøjelig til at tro, at i de Tilfælde, hvor en Moder dør fra sine Børn, ere mangfoldige Børn værre stillede, end om det var Forsørgeren, der var død; thi naar en Husmand, en Arbejder, en Indsieder mister sin Hustru og sidder med uforsørgede Børn, maa han selvfølgelig antage kvindelig Hjælp til at opdrage Børnene og passe Huset, og han kommer derved mangen en Gang i en langt vanskeligere Stilling end en Moder, der sidder med smaa Børn. Men Spørgsmaalet trænger jo i det hele taget til en mere alsidig og grundig Overvejelse, end det kan faa ved en almindelig Førstebehandling her, og jeg antager derfor ogsaa, at Sagen vil blive gjort til Genstand for en indgaaende Prøvelse og velvillig Undersøgelse fra alle Sider i det Udvalg, som faar med Sagen at bestille.

Den ærede Minister har allerede gjort opmærksom paa, hvordan Forholdet er i andre Lande; der er Forholdet det, at man er uenig om, hvordan man skal ordne denne Sag, om man skal afgøre den som et Forsørgelsesspørgsmaal eller et Forsikringspørgsmaal. Det er muligt, man kommer til at benytte begge Former, og jeg holder mere af Princippet Hjælp til Selvhjælp end den ærede Indenrigsminister, for jeg tror ikke, det er et Princip, man i alt for høj Grad skal komme bort fra, man skal ikke borttage Ansvarsfølelsen hos den enkelte. Det gør man i alt for høj Grad, naar man i saadanne Tilfælde henviser al Forsørgelse til det offentlige. Det er Socialdemokraternes Fejl, mener jeg, at saa snart der er Nød, sige de: Lad Staten og det offentlige tage sig af det. Jo mere man gør det, jo mere svækker man den enkeltes Energi, den enkeltes Ansvarsfølelse og Lyst til at ernære sig selv.

Men, som sagt, Sagen har min fulde Sympati, og jeg anbefaler den til velvillig Overvejelse i det eventuelle Udvalg og til den højtærede Ministers Velvillie, idet jeg gaar ud fra, at han saa snart som muligt vil skaffe de manglende Oplysninger, som ere fornødne, for at man med nogen Nytte kan gaa til en endelig Løsning af Spørgsmaalet.

Frøkjær: Dette Forslag har ogsaa vor Sympati. Jeg indrømmer, at det har en vis Berettigelse, thi der er noget usundt i, at det Barn, som er ægtefødt og bliver faderløst, og hvis Moder er ubemidlet, ikke har samme Ret til Hjælp af det offentlige som det Barn, der er uægtefødt, altsaa ikke er ligestillet med det uægtefødte Barn. Men Forholdet har jo ogsaa sin Begrænsning, idet det afhænger af Statskassens og Kommunernes Evne til at yde Hjælp. Men, som sagt, jeg indrømmer, at Forslaget har Berettigelse, og jeg er villig til at gaa med til, at der i et Udvalg arbejdes paa at finde en Løsning. Ligesom flere ærede Talere skal jeg henvise til, at Hjelpekasserne, især i Landkommunerne, have vist, at de kunne hjælpe Enker med faderløse Børn. I øvrigt skal jeg udtale min Tilslutning til de Udtalelser, det ærede Medlem for Københavns Amts 4de Valgekreds (Abrahamsen) fremkom med.

Ordføreren for Forslagsstillerne (H. Rasmussen): Jeg burde jo egentlig være taknemmelig for alle de velvillige Udtalelser, der fra forskellige Sider ere fremkomne angaaende dette lille Lovforslag. Hvis man blot turde stole paa, at al den megen Velvillie, der er kommen til Orde, inden ret længe vil blive omsat i Handling, var der ganske sikkert lyse Udsigter for Gennemførelsen af Lovforslaget. Jeg tør imidlertid ikke tro paa, at det vil gaa saa let igennem, som Udtalelserne kunne tyde paa. Imidlertid indrømmer jeg gerne, at Forslaget har faaet en velvillig Modtagelse, og jeg siger Ordførerne for de forskellige Partier Tak for deres Udtalelser. Der er dog enkelte Bemærkninger, jeg kunde have Lyst til at gøre til de faldne Udtalelser, og jeg skal da først sige et Par Ord i Anledning af den højtærede Ministers Udtalelser.

Den højtærede Minister talte om den forestaaende internationale Kongres i København, som bl. a. skal behandle det Spørgsmaal, vi her drøfte. Jeg underkender ingenlunde Betydningen af internationale Kongresser, jeg ønsker dem tværtimod alt godt, og jeg skal erkende, at de paa mange Omraader have stor Betydning og sikkert ogsaa ville faa det fremtidig. Det har sin Betydning, at de forskellige Lande gennem Udsendinge drøfte Spørgsmaal, som ere oppe rundt omkring i de forskellige civiliserede Samfund; men det kan ikke nægtes, at undertiden varer det